

Становище

от проф. д-р Георги Боянов Боянов

член на научно жури в Правно-историческия факултет

на ЮЗУ „Неофит Рилски“ за защита на дисертационен труд

на Веселин Димитров Петров на тема „Приемане на наследство“

за присъждане на образователната и научна степен „доктор“

в професионално направление „право“ и научна специалност

„гражданско и семейно право“

Уважаеми членове на научното жури,

1. Дисертантът Веселин Димитров Петров е роден на 08. 10. 1976 г. в гр. София. Завършил е специалност „право“ в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ през 2001 г. Бил е съдебен кандидат в СГС (2001 – 2002 г.), помощник-нотариус в нотариална кантора „Дахтеров“ (2002 – 2003 г.), адвокат е в САК от 2003 г. досега. Бил е сътрудник към „Център по правата на човека“ – България (2000 – 2001 г.), както и правен консултант в ЦУ на банка ДСК, ДЗИ, авиокомпания „Балкан“ и др.

Кандидатът има богат преподавателски стаж. От 2002 г. е хоноруван асистент по „Нотариално право“ и „Търговско право“ в ЮФ на УНСС. От 2004 г. досега последователно е бил редовен асистент, старши асистент и главен асистент в катедра „Гражданскоправни науки“ в ПИФ на ЮЗУ, където е водил семинарни занятия по „Вещно право“, „Семейно и наследствено право“, „Гражданско право“ и „Правна закрила на детето“. Водил е и лекционен курс по „Семейно и наследствено право“ пред специалност „Социални дейности“.

Веселин Петров е докторант на самостоятелна подготовка в ПИФ на ЮЗУ. Успешно е положил докторантските изпити и е изпълнил всичките си задължения по индивидуалния учебен план. През м. май 2013 г. дисертационният му труд е обсъден в катедрата, която е взела решение, че трудът е готов за защита пред научно жури и е определен неговия състав. Издадена е заповед за утвърждаване на предложения състав и защитата е насрочена за 01. 07. 2013 г. Докторантът е отчислен с право на защита.

2. Дисертационният труд е с общ обем 265 страници и е структуриран в 5 глави, които обхващат всички въпроси, свързани с темата – историческо и сравнителноправно развитие; наследствено правоприемство; изрично приемане; мълчаливо приемане; последици от приемането на наследството. В заключението са посочени основните изводи от изследването и някои по-важни предложения за усъвършенстване на законодателството в тази област, които коректно са отразени и в автореферата. Използвани са над 200 български и чуждестранни литературни източници, както и богата съдебна практика – обстоятелства, които сочат не само за широтата, но и задълбочеността на направеното изследване.

Темата, макар и класическа, и днес е актуална. Нейната значимост се определя от обстоятелството, че досега у нас няма друго цялостно монографично разглеждане в пълнота на богатата проблематика, свързана с приемане на наследството, както и анализ на относимата съдебна практика в тази област.

3. Дисертационният труд съдържа редица оригинални научни и научноприложни приноси. В тази насока могат да се отбележат: аргументираното становище, че държавата не е наследник по смисъла на чл. 11 от ЗНасл. (с. 52); проблемът за последиците при откриване на производство по несъстоятелност на починал ЕТ в случай, че наследниците са се разпоредили с приетото наследство (с. 64); изводът, че когато приемането е извършено с правен акт, може да се иска неговото унищожаване (с. 100); изследвано е правното състояние на наследството до приемането му – т. нар. „незаето наследство“ и изводът, че извършените действия по неговото управление от наследниците не са израз на приемане (с. 125 – 128); аргументирана е тезата, че при изрично приемане на наследството вписването има конститутивно действие и затова, ако няма вписване е допустим отказ от наследството (с. 130); изследван е въпросът за нищожността при изричното приемане, въпреки че правила за това няма в ЗНасл. (с. 173 – 179); изследвани са многобройни хипотези на мълчаливо приемане, като напр. изводът, че подаването на декларация по ЗМДТ не е израз на мълчаливо приемане (с. 203); анализирана е и отговорността на наследниците, когато наследството е прието по опис и др.

Научноприложните приноси намират израз в аргументираните предложения за усъвършенстване на законодателството в тази област, направени не само въз основа на научни тези, а и въз основа на критичен анализ на проявената съдебна практика – напр. преминаване от системата на приемане на наследството към система на отказ от наследство; за подобряване редакцията на чл. 11 от ЗНасл. във връзка с придобиването на наследството от държавата; препоръката, че при приемане на наследството по опис наследниците да отговарят ограничено – само с имуществото от състава на наследството, но до размера на актива и др.

4. Цялостният прочит на дисертационния труд, както и дългогодишната практическа и преподавателска дейност на дисертанта показва, че той притежава

задълбочени познания в областта на гражданското право и способност за самостоятелни научни изследвания, а постигнатите в дисертацията резултати съставляват оригинален научен принос, поради което на труда следва да се даде изцяло положителна оценка.

В заключение следва да подчертая, че дисертационният труд напълно отговаря на изискванията на чл. 6, ал. 3 от ЗРАСРБ и на чл. 27, ал. 1 от Правилника за неговото прилагане, поради което категорично давам положителна оценка на труда и предлагам на научното жури да присъди на Веселин Димитров Петров образователната и научна степен „доктор“ по научната специалност „гражданско и семейно право“.

10. 06. 2013 г.

Изготвил становището:

/проф. д-р Георги Боянов/